

Тутор за совршена љубов

Сара Адамс

Да се засади градина значи да се верува во иднината.

- Одри Хейберн

За романтичарите.

За оние со нежно срце.

За интровертите кои се плашат да блеснат.

1

Ени

Убедена сум дека состанувањето е измислено од злобен ентитет со единствена цел да го измачува човештвото. И не претерувам. За некој како мене кој е интровертен и страда од социјална анксиозност, излегувањето со некого е рамно на депилација на препоните, менструални грчеви, да се биде на стоматолошкиот стол и да ти кажат дека анестетикот им се потрошил.

„Повторно се извинувам за пивото“, му велам на типот што седи спроти мене.

„Нема проблем“, одговара тој со класичен сув тон што го докажува спротивното.

Ова не оди на добро. Не дека вообичаено успева, но овој пат изгледа како колосално фијаско. Мислам дека поставив нов рекорд: натерав маж да се повлече по само десет минути од состанокот. Затоа што Џон, момчето што седи спроти мене во неговата поло маица и каки панталони натопени во пивото што случајно го истурив врз него, изгледа како да ќе побегне. Не можам да го обвинам.

Зошто мислев дека можам да го направам тоа? Поминаа години од мојот последен состанок и дури и тогаш не бев луда по идејата да се состанувам. Јас сум личност која прави сè за да не биде во центарот на вниманието. И која не може да смисли ниту едно нешто да му каже на момчето од другата страна на масата што внимателно гледа во неа.

Уште еднаш ме тера да се запрашам што правам овде.

О, да, се сетив. Причината е колачот. Па, уште пред тоа бев свесна дека и по отворањето на цвеќарницата за

која мајка ми отсекогаш сонувала, продолжив да го доживувам здодевното чувство дека нешто недостасува. Затоа решив дека е дојдено време да се скрасам со мојот идеален маж, бидејќи тој е единствената ставка што сè уште треба да ја штиклирам од мојата лична листа. И бидејќи извесно време се лигам по Џон (моите сестри секогаш го викаа секси банкар), сфатив дека тој можеби е совршениот кандидат.

Дотичниот кандидат мора да исполнува многу строги критериуми, поради бракот на моите родители исполнет со љубов. Прво, тој мора да живее во градот и да има роднини овде во Рим, Кентаки; второ, мора да има стабилна работа; трето, мора да биде љубезен и да ги поддржува моите професионални избори; и четврто, мора да сака семејство.

Што се однесува до мене, ова се единствените работи кои се важни.

Така, последен пат кога отидов во банка да уплатам чек, додека бев на шалтерот, го искористив единствениот момент на екстровеерност во годината за да го поканам. За чудо, тој рече да и така ја поминав следната недела за-крепнувајќи од стресот и вознемиреноста што ги предизвика поканата.

Како и да е, кога му предложив да се сретнеме надвор од Рим, заради промена на околината (и за да не завршам во устите на сите мои љубопитни сограѓани), тој го предложи „Пеперкорн“, елегантен ресторан на половина час оттука. Рецензиите на „Јелп“ велат дека ова место прави одлични финовски колачи и десертот е буквално единствената причина што сè уште седам овде, продолжувајќи ја оваа болно непријатна средба.

Не знам што би дала за да можам да им праќам пораки на сестрите и да побарам совет од нив. Но за да го направам тоа, ќе морам да им кажам за мојот состанок, а тоа ќе ме изложи на огромна доза несакано внимание.

Штом дознаат дека барам маж, ќе знае и остатокот од градот. И ако Мејбел (жената што ми е како баба) се обиде да ме спои со сите ергени што ги познава, не ќе можам да

издржам. Затоа решив да го чувам ова во тајност, како и повеќето работи во мојот живот.

Единствената причина поради која се држам, и покрај сè, е тоа што сум длабоко убедена дека бракот е токму она што ми недостасува. Посакувам да можев да им се јавам на моите родители и да ги прашам за нивното мислење, но за жал тие починаа кога имав три години, така што тоа не доаѓа предвид. Затоа решив да го следам нивниот пример и да се најдам среќно омажена до дваесет и осум години. Тоа ми остава помалку од една година да ја запознаам личноста со која ќе го поминам остатокот од мојот живот.

Штета што морам да излегувам на состаноци за да го остварам тоа.

Го гледам Џон и му се насмевнувам, надевајќи се дека тоа ќе ја намали неговата нервоза до крајот на состанокот. Но јас сум Ени Вокер, срамежлива, вознемирена интровертка која и тоа како насетува дека овој човек не сака да помине ниту момент повеќе во мое друштво. Така, мојата насмевка повеќе личи на гримаса или 'ржење отколку на што било друго. Можеби имам дури и раширени ноздри.

Не можам да го направам ова.

Џон си го прочистува грлото и се обидува да си ја врати насмевката. Морам да признаам дека тоа го прави подобро од мене. „Па... како е да се има цвеќарница?“ Изгледа како да му е здодевно.

Јас, пак, само сакам да излезам оттука и да застанам дури кога ќе пристигнам во Мексико. Срцето ми чука забрзано и има премногу врева во овој луксузен ресторан. Ова не е мое место. Од друга страна, на Медисон и Емили би им се допаднало.

„Ени?“ Џон повторно прашува кога не одговарам веднаш.

Така е! Разговорот. Можеш да го направиш тоа, Ени. Нема потреба да се стегаш затоа што тој ти постави прашање на тема што всушност те интересира. Цвеќиња. Лесно како пиење чаша вода.

Голтам и се подготвувам да одговорам. „Ммх... тоа е интересно.“

Џон чека момент и потоа ми кимнува, поттикнувајќи ме да се задлабочам во темата. „Многу интересно“, додавам.

Би сакала да разговарам со него и да навлезам во повеќе детали од мојата работа, но во моментот единственото нешто што ми е на ум е репродуктивниот циклус на цвеќињата (кој го сметам за неверојатно фасцинантен), но имам чувство дека Џон не е од оние што се восхитуваат на науката за животот. Затоа ја затворив устата.

„Значи, тоа е... многу интересно?“ ме прашува и јас кимнувам. „Па, убаво.“ Длабоко вдишува и се потпира на столот, а потоа погледнува настрана. На масата владее непријатна тишина. Повеќето луѓе би се чувствувале принудени да кажат што било во овој момент, но не и јас. На мене оваа тишина има таков ефект што ме тера да се затворам уште повеќе. Бремето на водење разговор е неподносливо за моите кривки рамена.

Во моето семејство јас сум молчаливата, со носот закриен во книга затоа што претпочитам свет во кој нема да се најдам принудена да комуницирам со други човечки суштества. Многу е полесно да се читаат љубовни приказни, отколку да се доживеат од прва рака. И многу помалку опасно. Со измислените ликови не ризикувам да навредам некого или да кажам погрешна работа. И ликовите во книгите не ме осудуваат.

Кога Џон го зема телефонот и почнува да лизга по екранот, сфаќам дека навистина морам да се принудам да разговарам или вечерта ќе заврши уште пред да започне.

„Значи, Џон“, почнувам, а потоа во следните десет минути дрдорам без трошка контрола врз она што излегува од мојата уста. Си доаѓам на себе дури кон крајот на говорот, кога се слушам како велам: „И затоа главната цел на цветот е да се размножува.“

„Леле. Во ред. Ова беа... многу информации за цвеќињата“, вели тој, речиси во транс. Јасно е дека мојот обид да го поттикнам неговиот интерес... остана попуст.

Срамежливо се насмевнувам и со поглед наоколу ја барам келнерката. Вечерва има толку многу луѓе што откако ни ја донесе пијачката, таа не се врати да ни ја земе

нарачката. А во моментов навистина добро би ни дошол некаков прекин.

Но ништо од тоа.

„Значи, хм, дали барем имаш хоби?“ ме прашува тој.

О, Боже, тој рече „барем“. Веќе сум толку далеку од неговиот радар што бара како да ја спаси вечерта.

Ја стискам ткаенината на мојот фустан под масата. Всушност, имам хоби, но дури и моите сестри не знаат за тоа, па нека сум проклета ако му го кажам тоа на некој што изгледа дека се чувствува физички непријатно да поминува време во мое друштво.

„Не се занимавам со цвеќиња само затоа што тоа е моја работа, тие се и мое хоби.“

„Се разбира“, учтиво одговара тој, затоа што повторно го убив разговорот. Зошто сум вака создадена? Морам да разговарам. Морам да му поставам неколку прашања! Зошто не можам да мислам на ништо? Мојот мозок е празен лист.

Во меѓувреме тој тапка со прстите на масата и го врти погледот.

Во паника му го кажувам првото нешто што ми доаѓа на ум. „Би сакала да се омажам.“

О, види, конечно кажав нешто што му го привлече вниманието.

Зјапа во мене шокиран, бидејќи да, само што споменав брак на првиот состанок. Катастрофален состанок, кој веќе оди кон бездна.

Во обид да поентирам, побрзувам да додадам: „Не мислев на тебе!“ - но мојата насмевка избледува кога сфаќам дека Џон прави гримаса. „Или можеби да. Кој може да каже? Ако работите одат добро вечерва, тоа би можело да се случи.“ Па, сега сфаќам дека направив да звучи како длабоко во себе да мислам оти вечерва ќе легнеме заедно и дека за да ме освои, тој ќе мора да ги исполни моите очекувања. Фантастично.

„Извини... не, не мислев дека треба да бидеш добар во нешто, знаеш... за да се омажам за тебе. Сигурна сум

дека е потребно време за учење кога станува збор за овие работи.“

Сега е бел како мртовец, само ги влошувам работите. Џон продолжува да трепка, не можејќи да артикулира одговор. Нема надеж да се спаси овој состанок.

„Можеш ли да ме извиниш за момент, Џон? Морам да одам во тоалет.“ И да се соземам. А можеби и ќе се прекачам низ прозорецот и ќе побегнам.

Толку му олеснува од можноста да ме нема пред себе неколку минути што ентузијастички кимнува со главата. „Да, не се брзај!“

Минувам низ ресторанот на растреперени нозе, со нерационално чувство дека сите зјапаат во мене поради тоа како ми стои фустанот. Тоа е фустанот на сестра ми, па мене ми е малку долг. Ги прегрнува моите облини како што треба, но потоа се спушта до средината на листовите, додека на Емили ѝ стои веднаш над коленото. Често го носеше овој фустан на нејзините многубројни успешни состаноци, бидејќи за разлика од мене, таа нема социјална анксиозност.

Го украдов од нејзиниот орман и го скрив во мојата чанта, бидејќи ако ме види како така облечена излегувам од дома, ќе ме праша каде одам. Немам ништо убаво да облечам затоа што никогаш не излегувам со никого. Последен пат беше пред три години, но состанокот беше многу сличен на овој.

Што се однесува до мојата друга сестра, Медисон, таа има тело на шумска самовила и ниту еден од нејзините фустанци нема шанси да ги збере моите колкови.

По нешто што изгледа како километарска прошетка, успевам да стигнам до бањата и го потпирам грбот на сидот. Машината за сушење раце почнува самата да дува до моето рамо, што ме запрепастува и ме тера да вреснам.

Добро, Ени, смири се. Можеш да ѝ најравиш шчоа, си велам, оддалечувајќи се од машината за топол воздух. Го вадам телефонот од чантата и почнувам да ја барам преписката со мојата идна снаа Амелија, единствената личност која знае за мојот состанок вечерва.

Откако Амелија (инаку позната како Реј Роуз, познатата поп-ѕвезда) дојде во нашиот град пред повеќе од една година и се вљуби во мојот постар брат, веднаш се поврзавме. Тешко е да се објасни, како отсекогаш да била наменета да биде дел од семејството. И иако таа е нова во семејството, ѝ верувам како на ретко кој друг. Затоа ѝ пишувам во моментов.

ЕНИ: Помош!!!

АМЕЛИЈА: О, не! Не оди добро?

ЕНИ: Само што му ја истурив пијачката и му реков дека сакам да се омажам.

АМЕЛИЈА: О, Боже, дали ти се допаѓа толку многу?

ЕНИ: Не, го мразам.

АМЕЛИЈА: Хм, збунета сум. Можеш ли да заминеш?

ЕНИ: Не, тоа би било непристојно!

АМЕЛИЈА: Ем и Меди ќе бидат тука за неколку минути, кажи му дека имаш итен состанок и придружи ни се.

ЕНИ: Не можам да му го направам тоа, откако му ја истурив пијачката и му реков дека ако не може да ме задоволи во кревет, тој никогаш нема да биде мој сопруг.

АМЕЛИЈА: О, Боже, има толку многу да се зборува.

ЕНИ: Ќе јадам брзо. Не почнувајте го филмот без мене.

АМЕЛИЈА: Среќно!! И донеси ми дома брауни, таму ги прават најубавите.

Се обидувам да се охрабрам со поглед во огледалото, ја поправам долгата руса коса (која ја навиткав со пеглата што ѝ ја украдов на Емили и ако ништо друго, барем изгледа навистина убаво) и излегувам од тоалетот.

За жал, пристигнувам на масата точно навреме за да слушнам дел од телефонскиот разговор на Џон, кој очигледно не требаше да го прислушувам.

„Да, ти велам, таа е неверојатно здодевна. И непријатна и малку чудна. Нема никаков карактер.“ Неговиот соговорник му вели нешто, на што тој додава: „Да, добро, мислам дека е симпатична, но не сакам ни да се обидам

да се поврзам со неа вечерва затоа што е толку аморфна, па јави ми се за пет минути за да се преправам дека имам итен случај. Добро, да. Ти благодарам.“

Образите ми горат. Госпоѓата од соседната маса беше сведок на целата сцена и сега со сожалување гледа во мене. Мразам да ме гледаат така, повеќе би сакала да ми се смее в лице. Можам да се справам со смеата. Моите сестри се професионалци во уметноста на задевањето, па затоа уште од мала сум навикната да се смеам. Но не сакам сожалување.

Остро вдишувам низ нос за да не заплачам, бидејќи тоа навистина би било шлаг на тортата. Се враќам неколку чекори назад, бројам до пет и, штом доволно се смирив, најавувам враќање на масата.

„Еве ме!“

Џон се мрда на седиштето и ја исправа салфетката, упатувајќи ми блескава насмевка (така што кога ќе ми каже дека мора да замине поради итен случај, да може победливо да се преправа дека жали). „Одлично. Дали веќе знаеш што сакаш да нарачаш?“

„Веројатно само брауни“, одговарам повеќе за себе отколку како одговор на Џон. Потоа со крајчето на окото гледам пар кој влегува во ресторанот. Се вртам да ги погледнам и трепкам.

Тоа е... пиратот.

2 Ени

Или можеби не. Не е вистински пират, туку Вил Грифин, поранешен телохранител на поп-свездата Реј Роуз, инаку позната како Амелија, девојката на мојот брат. Ноа и Амелија се запознале пред нешто повеќе од една година, кога автомобилот ѝ се расипал во дворот на Ноа и оттогаш тие се речиси неразделни. Така, по последната турнеја, кога Амелија реши трајно да се пресели во нашиот град за да живее со брат ми, Вил ја следеше и остана тука неколку недели за да ѝ помогне да се смести и почека да стивне медиумската возбуда. Но бидејќи Амелија не беше изложена на голем ризик, Вил на крајот беше прераспределен да обезбедува друга позната личност од висок профил.

Пред тоа, сепак, ѝ беше телохранител на Амелија пет години кога беше потребно. За тоа време стана познат по тоа што беше меѓу најсексапилните телохранители во светот. И опасен. Ако пребараш „секси и опасен телохранител“ на Гугл, фотографијата на Вил е првата што се појавува, заедно со серија видеа кои го овековечуваат додека тој треска од сид ужасни момци кои ѝ пречат на Амелија или се справува со тип кој вади нож пред политичарот за кој бил задолжен да го штити. Има десетици слики или снимки во кои тој бескрупулозно и храбро ја извршува својата работа. А потоа, тука е статијата на „Базфид“, мојата омилена. Тие посветиле цел напис на неговите многубројни изгледи. Во практика, тоа е преглед на фотографии и gif-ови во кои тој наизменично го менува жилавиот изглед

со заводлив. Вил е совршена комбинација на „ако се обидеш да ме измамиш, ќе те нокаутирам“ и „истите овие раце можат да бидат толку нежни кон твоето тело“.

Тука е и статијата во списанието „Пипл“, придружена со кадри кои го прикажуваат покрај различни жени во секој дел од светот. Ги има многу. Сепак, оваа статија не ми се допаѓа многу.

Според Амелија, единствената жена на светот која се чини имуна на неговиот шарм, тој изгледа како некој што научил да се тепа на улица, но греша. Не му недостасуваат парчиња од увото, нема искршени заби или тупаници големи како камења. Вил Грифин е едноставно прекрасен.

Има густе, црни веѓи кои врамуваат пар сивкавосини очи со немирен поглед, атлетско и мускулесто тело и интригантни усни која стануваат неодоливи кога се насмевнува. Извајаните мускули на неговата лева рака се покриени со неверојатна, сложена цветна тетоважа која завршува со пеперутка со раширени крилја на задниот дел од раката и кај зглобот. Го проучував доволно долго за да ја запаметам формата, во овие недели кога Вил талкаше низ градот без да ми обрнува внимание.

Вил има лице кое ти пркоси ако му се најдеш на патот, бидејќи ја сака возбудата на ловот и има силно чувство за авантура. Не, тој не е некој што научил да се бори на улица, тој е див и палав никаквец. Пират. Барем во моите фантазии, каде што носи и обетка и тесни панталони од еленска кожа и бела ленена кошула со отворена јака за да ги покаже тетоважите што мислам дека му ги покриваат градите.

Дали споменав дека мојата омилена забава е читањето историски романи? Особено оние со пирати.

Со влегувањето на Вил и неговата прекрасна придружничка, се чини дека целиот ресторан оживува. Неговата блага насмевка го исполнува воздухот со статички електрицитет и кога ја става раката на долниот дел од грбот на жената, речиси го чувствувам ехото на тој допир на сопствената кожа. Времето забавува, додека Вил и неговата партнерка ја преминуваат просторијата кон нивната

маса, толку самоуверени што не ги ни забележуваат луѓето што зјапаат во нив. Можеби се навикнати на тоа.

Телефонот на Џон звони токму во тој момент, точно навреме, а јас се насмевнувам под мустаќ додека ја гледам неговата изведба достојна за Оскар. Гледа во екранот и збунето ги крева веѓите. Испушта едно интересно „хмм“. „Се прашувам зошто ми се јавува цимерот. Дали ти пречи ако одговорам?“

„Не, се разбира“, одговарам, расеана од глетката на Вил како го соблекува тесното палто од костумот за да го закачи на столот, а потоа си ги засукува ракавите од кошулата. По ѓаволите, подлактиците му се прекрасни.

Џон одговара на телефонот со вознемирен глас. „Здраво?“

Веднаш добива загрижен изглед, кој го имитирам, бидејќи не е единствениот кој цели кон Оскар.

„Навистина? Што се случи?“ Тој го крева прстот за да сигнализира дека ќе потрае само секунда, а потоа станува од масата и си оди за да продолжи на друго место со вознемирениот разговор со својот цимер, или кој и да е од другата страна на телефонот.

Конечно успевам да го привлечам вниманието на келнерката, која изгледаше решена да ја игнорира нашата маса до крајот на вечерта, и ја побарав сметката, како и огромно брауни за носење.

Потоа се зафаќам со диплење на салфетката во совршен квадрат.

„Ени?“ Над мојата глава слушам познат машки глас.

Срцето ми прескокнува и кога ја кревам брадата, ги наоѓам мистичните очи на Вил Грифин пред мене. Не се сеќавам дека некогаш ми се обратил пред ова денес, но чувството е магично. Немав ни намера да се поздравам со него, бидејќи не бев сигурна дека ме памети.

Кога работеше како телохранител на Амелија, секогаш беше многу фокусиран. Секако, тој секогаш упатуваше блага насмевка и им намигнуваше на постарите дами, а на Мејбел и беше очигледна слаба точка, но тој никогаш

не бил разговорлив човек. Секогаш стоеше настрана, со неговите огледални авијатичарски очила за сонце и изглед на некој подготвен да прими куршум во секој момент. Ме лазат морници само размислувајќи за тоа.

„Вил Грифин. Ти си. Здраво.“

Тој се насмевнува. „Ени Вокер. Здраво повторно.“

„Што правиш овде?“ Гледам наоколу со надеж дека ќе ја видам Адел, но нема никаков знак од неа. Ја гледам само атрактивната бринета со која тој влезе, како го чита нејзиното мени. Го враќам погледот кон Вил, набљудувајќи го внимателно. Панталоните од костумот скроен по мерка одлично ги прегрнуваат неговите мускулести бутони, во комбинација со тесната црна кошула со копчиња на јака-та што ги истакнува неговите рамена. Ракавите сè уште му се засукани до подлактиците, каде што елегантниот сплет од цвеќиња и зеленило од магнолија ја покрива неговата кожа до зглобот.

Боже мој, се обложувам дека сите мажи овде вечерва се трудат да го задржат вниманието на својата придружничка, молејќи се Вил да не реши да побегне со некоја од нив.

„Всушност, имам состанок“, одговара тој, покажувајќи кон убавицата на неговата маса.

„На половина час од Рим? Каква случајност.“

Тој се насмевнува и до усните му се појавуваат две дупчиња слични на заоблени загради, како неговото тело да знае колку е исклучителна таа насмевка и прави сè што може за да ја нагласи. „Не баш. И јас и Греч бевме во областа и решивме да се сретнеме вечерва. Како и да е, утре ќе бидам во Рим. Зарем Амелија не ти кажа? Прераспределен сум повторно како нејзин агент за лична заштита, барем засега.“

„О, не го знаев тоа.“ Зошто таа не ми кажа? Од друга страна, зошто би ми кажала? Никој не знае дека Вил ми е слабост уште од денот кога го запознав.

„Нејзиниот тим очекува зголемено медиумско внимание низ градот поради претстојната венчавка. Сакаа да бидам таму, за секој случај.“

„Добро, мило ми е што се врати.“ И тогаш сфаќам како може да звучи мојата реченица, па додавам: „Мислам, заради Амелија.“

Тој љубезно се насмевнува, а мене утробата ми се грчи.

Тешко подголгнувам. „И добро е што ќе бидеш извесно време покрај својата девојка“, продолжувам, обидувајќи се да го одвлечкам од мојот погрешен чекор и да го натерам да заборави дека само што признав оти сум среќна што повторно го имам во близина.

Вил фрла брз поглед преку своето рамо. „Гречен не ми е девојка, само сме излезени на состанок.“

Но, тој ќе ја помине ноќта со неа...

Ах! Да, така е! Тие само се дружат, без обврска. Секако, очигледно, совршено. Апсолутно совршено и нормално, а помислата дека тој ќе ја соблече целата своја облека не ме прави да се зацрвенам и да се чувствувам чудно и жешко.

„Сама ли си овде?“ ме прашува и погледот му се лизга над мене, а потоа и преку масата и празното столче.

Токму тогаш Џон повторно се појавува на масата и пред да може да ја отвори устата, зборувам место него. „Па, имав состанок, но мислам дека Џон ќе замине бидејќи има итен случај.“ Гледам директно во ококорените очи на мојот придружник, кој сега е убеден дека сум видовита. „Дали куќата ти гори? Или баба ти заврши во болница? Или на твојот цимер му пукнала гума?“ весело го прашувам.

За момент се двоуми. „Мм... третото.“

Толку од Оскарот. Соочен со ненадејно смуртениот поглед на Вил, актерските способности на Џон се топат заедно со неговата храброст.

„Какво разочарување“, коментирам љубезно, додека келнерката пристигнува со сметката и моето брауни за носење. Таа го става на масата и го јаде Вил со очите, останувајќи за момент дезориентирана од неговата убавина. *Засишани во редош, мила.*

„Па, Џон, со среќа со твојот пријател и вози внимателно!“ Посегнувам во чантата барајќи го паричникот за да ги платам пијалациите и десертот, подготвена да си заминам. Да се каже дека сум желна да го оставам овој состанок зад мене е потценување.

Џон станува и ги тапка клучевите на бутот. „Да, благодарам за разбирањето.“

„Немај гајле.“ Му мавтам, без да престанам да претурам во чантата.

Погледнувам нагоре дури кога слушам како некој си го прочистува грлото и гледам како рамото на Вил лесно се притиска во градите на Џон за да го спречи да замигне, како што изгледаше дека има намера да направи. Ки-мајќи со главата, Вил гестикулира кон масата со некаков тивок машки код, а потоа Џон посегнува во задниот џеб и го вади паричникот. Остава банкнота од педесет долари на маса и коментира: „Ова, ќе ја платам сметката, зашто морам да заминам.“

„Но јас истурив...“

„Не е важно. Добра ноќ, Ени.“ И, со тие зборови, Џон заминува толку брзо што може да ѝ парира на Брзата Птица Итрица.

Ја земам чантата и станувам и јас. Вил сè уште не мрд-на ни педа, а јас не сфатив колку е висок, сè досега. Едвај допирам до неговите рамена, но тоа не е толку необично ако си висок само сто шеесет и два сантиметри.

„Дали си добро?“ ме прашува намуртено.

Му се насмевнувам. „Да, зошто да не?“

„Затоа што тој глупак тукушто измисли лага за да те остави овде.“

„О, да, така е.“

Вил ме набљудува внимателно, барајќи знаци на вознемиреност. „И тоа не ти пречи?“

За момент размислувам за тоа и избирам да му ја кажам вистината. „Малку, но не толку многу. Состанокот беше ужасен и за двајцата, па не би сакала да се мачи

да остане ако не му се допаѓа.“ Ги кревам рамената. „Се надевам дека ќе му биде убав остатокот од вечерта, ако ништо друго.“

Вил се насмевнува со неверување. „Сериозна ли си?“

„Зошто да не бидам?“

Повторно ми се насмевнува и, како и претходно, утробата ми се стега. Боже, којзнае како е да излегуваш со некој како него, со целата таа негова харизма и самодоверба. Дефинитивно би направила будала од себе.

„Можеби си премногу љубезна?“ коментира со прашален тон.

„Моите сестри би се согласиле со тебе, но обиди се да погледнеш во мојата глава која е како сообраќаен метеж...“; свиркам, навестувајќи дека имам валкани мисли.

„А што е со тебе? Дали ќе имаш лоша вечер?“

„Може ли една ноќ да се смета за лоша ако циновско брауни ме чека да го изедам на пат кон дома?“ Ја кревам пластичната кеса како доказ.

О, не. Сега и тој гледа во мене со сожалување, како госпоѓата претходно. „Да, тоа само ги влошува работите. Дали сакаш да ми се придружиш на вечерата со Гречен?“

Ова ме тера да се насмеам гласно. „Не, благодарам, ни за милион години. Би умрела од срам“, одговарам, полка упатувајќи се кон излезот во придружба на Вил. Едноставно не можам да разберам зошто сè уште зборува со мене. О, да, ме жали. „Не грижи се за мене, навистина. Ќе имам неверојатна вечер. Има една книга што едвај чекам да ја завршам.“

Тоа е половина вистина. Речиси сигурно ќе заплачам на пат кон дома поради она што Џон го кажа за мене, но навистина имам еден романтичен роман да завршам: пират штотуку киднапира девојка и таа ќе го преврти неговиот свет со својата духовитост и шармантна личност.

„Книга“, повторува тој, недоверливо.

„Да.“

„Дали читањето книга е твојата идеја за забава?“

Се насмевнувам. „Дали случајно си некој што не чита? Филмот никогаш не е подобар, те уверувам.“

„Не би рекол дека воопшто не читам, само дека во минатото никогаш не сум се посветил на читањето.“

„Сега да?“ го прашувам со надеж, гледајќи во него.

„Можеби“, одговара тој со насмевка.

Пристигнувам на излезот убедена дека ова ќе биде моментот кога ќе ни се разделат патиштата, но на мое изненадување, тој се наведнува напред, ми ја држи вратата отворена и потоа ме следи надвор од ресторанот, но дури откако јасно побара одобрение од жената на неговата маса, која му дава знак благо кимнувајќи со главата. Паметна девојка.

Тропкањето на моите потпетици по тротоарот одекнува во жешкиот воздух типичен за јужните летни ноќи и ме тера да се насмеам. Тоа е многу различно од вообичаениот саундтрак на мојот живот. Вообичаено носам пар бели патики „старки“ и се одлучувам за еден од моите комбинезони во пет различни бои, со маица со кратки ракави одоздола. Ако ја побарате дефиницијата на зборот „удобно“ во речникот, ќе најдете фотографија од мене.

„Па, за што се работи?“ ме прашува Вил додека стигнувам до камионетот и ги вадам клучевите.

Се смеам. „Молам?“

„Која книга ќе ја читаш вечерва?“

Фрлам брз поглед во правец на ресторанот, прашувајќи се зошто, по гаволите, е тука со мене, обидувајќи се да влезе во мојот таен книжевен клуб, наместо да се врати кај жената со која пристигна. Речиси се чини дека тој се обидува да го запре времето, да го продолжи разговорот. Но, не, сигурна сум дека е само љубезен. Нема шанси маж како него да биде заинтересиран за жена која штотуку беше отфрлена среде состанок затоа што е неверојатно здодевна, симпатична, но недоволно за секс. Сигурен сум дека само ми посветува малку внимание пред да тргне по својот пат.

Ги затворам очите и се насмевнувам. „Па, би ти кажала, но тогаш ќе морам да те убијам. А јас не сум голем